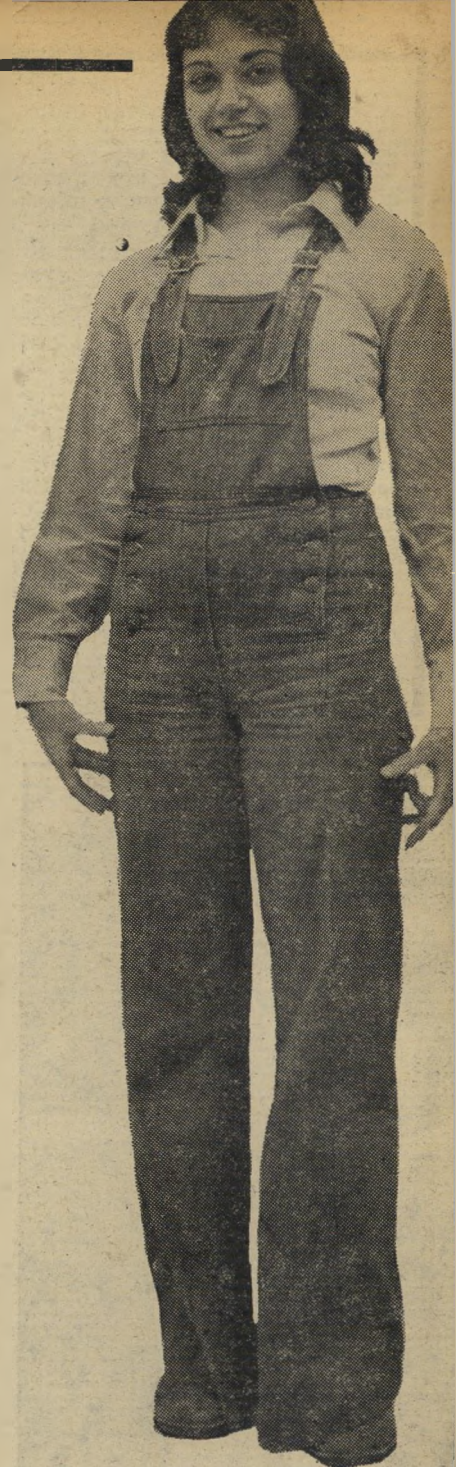

וידוי אישי של דליה הלר, אחותי אהבה

מאח

דליה הלר

כפי שסופר לכתב „העולם הזה“

מ אז שמרצה שוב פרשת הרצח של אחותי, הוצגה „רוחה“, כך נהגו לקרוא לחלל בבית. כבחורה פשוטה, מין פריי רית כזו שעשתה דברים נוראים, בגדה ביורם, הסתובבה עם המון בחורים, מין זונה כזאת. אני לא יודעת מה אנשים רוצים מרוחה. היא היתה בסך הכל בחורה נורמלית שאהבה לצאת ולבלות, אהבה לרקוד, ללכת למסיבות ולהכיר כל מיני אנשים.

אמרו לי שהיא שכבה עם בחורים ולא רק עם יורם. אני בטוחה שרוחה לא שכבה עם אף אחד שהיא לא אהבה אותו. אבל לאהוב מין עם בחור שאוהבים אותו, אז מי שלא עושה את זה בגיל של רוחה, צריכה להתבייש, ולא להיפך.

אני הייתי החברה הטובה של רוחה במישפחה שלנו. אחותי הגדולה, אילנה, היתה מרוחקת מאיתנו. היא התחנתה ויש לה מספיק בעיות עם בעלה פליכס. כך שלא היה לה זמן לרוחה ולי. אבא ואמא, זו פרשה אחרת. אמא היא אשה פרימרי טיבית. היא לא ידעה איך לחנך את רוחה, לא ידעה בדיוק מה אמא צריכה לעשות עם הבת שלה. אבא הוא אחר. הצרה של אבא היא שהוא פחדן וחלש. הוא ראה איך אמא התנהגה, והתנהג בדיוק כמוה. אבל לאבא קרה משהו, בעיקר בשבוע האחרון. יום אחד הוא ביקש מאמא לצאת מהחדר, ללכת לראות טלוויזיה, וישב ליד בר איתי. אבא התחנן לפני שאספר לו משהו על החיים שלי. פתאום הוא ראה שהוא עושה איתי את אותה שגיאה שהוא

אלה היומנים שהמישטרה מדברת עליהם את היומנים אני נתתי ליורם, כדי שיתן אותם לחברה הכי טובה של רוחה, למזל מזרחי, כפי שרוחה ביקשה פעם. אם באמת היו חסרים שם דפים, אלה בטת היו דפים שיוורם הוציא בגלל בושה, בגלל מה שהיה כתוב שם עליו ועל היחסים ביניהם. יש עוד דבר שהמישטרה לא ציינה, ואולי היא לא יודעת. כשרוחה היתה גומרת לכתוב במחברת, ולא היתה לה מחברת חדשה, היא היתה כותבת סתם על דפינייר

רוחה היו שונאים את יורם, בגלל היחס שלו אליהם.

יורם ידע גם על החבר שלה מעכו. כל פעם שהיא היתה נוסעת לצפון, היא היתה נפגשת עם הבחור הזה, אבל ליורם לא היה מה להגיד. רוחה היתה הרבה יותר חזקה ממנו.

בכלל, היה צריך להכיר את רוחה כדי להבין אותה. היא היתה יפהפיה, למרות שהיתה נמוכה. היה לה גוף טוב, חזה גדול, וכשהיא היתה הולכת לים עם ביקיני, היא היתה משגעת את כל החוף. היא אהבה את הקיץ בגלל שבביקיני היתה חתיכה.

רוחה היתה לבושה תמיד בגדים מיוחדים. כשהיא לא היתה עם ג'ינס, היא היתה הולכת בכל מיני שמלות ערביות שהיתה מוצאת בעיר העתיקה. עונדת טבעות ש' אותן אני קניתי לה בחנות אבנד בתל אביב — הכל משונה אבל עם הרבה טעם. יורם הבין, כפי הנראה, שאם הוא רוצה

להחזיק בבחורה בלתי-רגילה, עליו להתייחס רגל לכל השיגעונות שלה. לרוב הוא היה מצליח להתאפק ולא לנעוץ עליה, ואחרי כל פעם שהם בכל זאת היו רבים, הוא היה לוקח אותה לאכול בוואריה. בוואריה היה המאכל שרוחה אהבה הכי הרבה.

אני לא חושבת שרוחה היתה מספרת לי הכל. היא היתה מספרת את הכל רק ליורמנים שלה. בתוך שקית ניילון מקופלת, על הספרייה אצלה בחדר, היו כמה מחברי רות רגילות, עטופות בעטיפת פלסטיק כחולה, ואלה היו היומנים. מאז שהלכה לצבא, הפסיקה לכתוב במחברות. והמשיך כה לכתוב את היומן בפניקס אפור, שאותו יכלה לסחוב בתיק הצבאי שלה. מה שמצ' חיק הוא שאת הפניקס הזה קנתה לה דיוקא אמו של יורם.

עשה עם רוחה, שהוא לא יודע שום דבר על מה שקורה לנו.

הרגשתי בדיוק כמו רוחה באותו רגע. אנחנו לא חונקנו להתייעץ עם ההורים, לדבר איתם, להתחלק איתם בחוויות. ריי חמתי עליו נורא, אבל לא היה לי מה להגיד לו. אבא פרץ בכני. אני בטוחה שהוא חושב שגם הוא אשם ברצח.

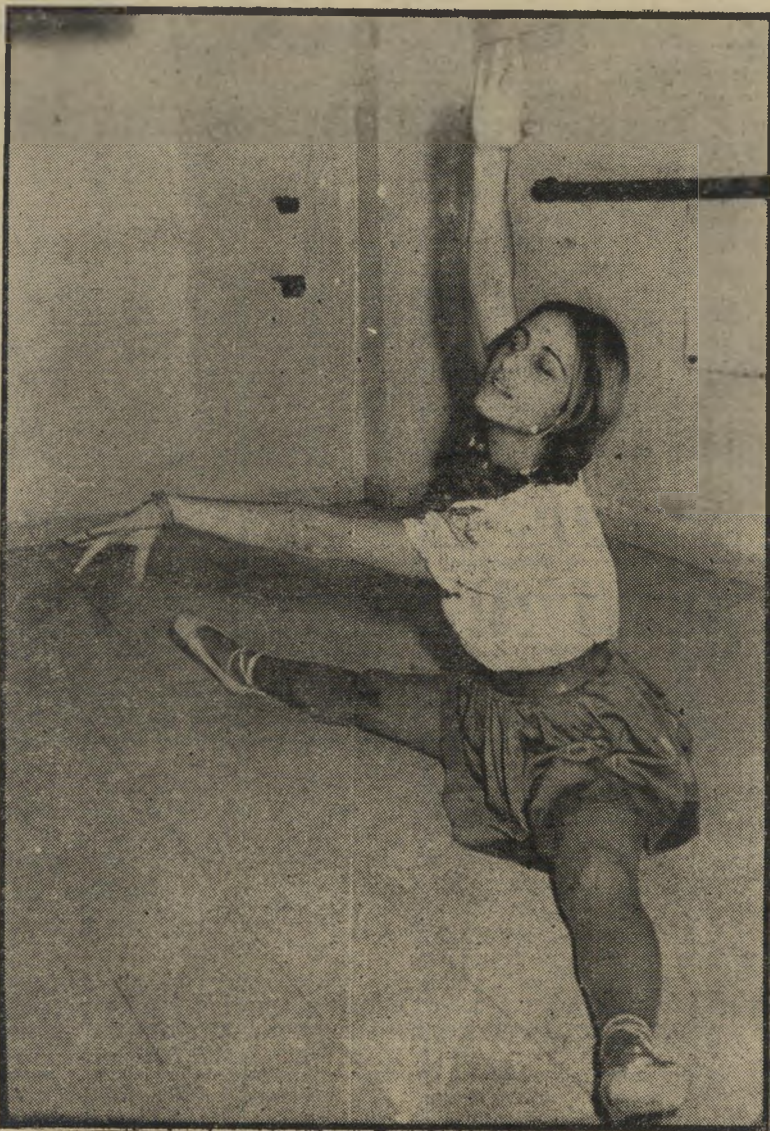
כאשר נודע לנו שעצרו את יורם בני כונסקי כחשוד ברצח של רוחה, זה היתה מכה קשה בשבילנו. דבר ראשון, הפצעים מהרצח כבר החלו להגליד. התחלנו לחיות חיים רגילים, מבלי לשכוח את רוחה, אבל הזמן התחיל לעשות את שלו. פתאום הכל נפתח מחדש, ועוד בסערה כזו גדולה.

היא

הכריחה אותו

י ורם היה החבר של רוחה מזה שלוש שנים. הוא לא היה החבר הראשון שלה, היו לה הרבה חברים עוד קודם, אבל הוא היה החבר הראשון שאיתו היא שכבה. רוחה סיפרה לי איך זה היה, ואחרי שהיא נרצחה גם יורם סיפר לי איך זה היה. רוחה היא שעודדה את יורם, שפחד מזה. היא התפשטה ואמרתי לו להתפשט גם כן, אבל הוא נבהל. היא ממש הכריחה אותו לזה. רוחה ידעה שיחסים בין בני-יוג שאו-הבים צריכים לכלול גם את זה.

אבל זה שהם היו חברים לא מנע מהם לריב, ואו היתה רוחה יוצאת עם בחורים אחרים, ואפילו מביאה אותם הביתה. היא לא היתה מסתירה מיורם שום דבר. היום הוא משחק את הגיבור, אבל אז זה היה מרגיז אותי. אני זוכרת איך החברים של

הקורבן והעציר

רחל (רוחה) עיערה אותי שבו היתה תלמידה מצטיינת (מימין). למעלה: יורם ביכונסקי אמר לי לתת לו את האיש. אחרי כל מה שידעתי עליו,